

(по гражданским делам, адвокат по уголовным делам и т.д.), что указывает на то, в какой стране система прав была разработана раньше.

Таким образом, знание двух и более языков влияет на интеллектуальное развитие человека, расширяет рамки и возможности межкультурных контактов, обеспечивает доступ к достижениям и ценностям человечества во всепланетарном масштабе.

Список использованных источников:

1. Божко Н.М. Этно-психологические и цивилизационно-коммуникативные характеристики представителей китайского этноса: **монография**. - Х.: Изд-во Иванченко И.С., 2016. – 230с.
2. Белова А.Д. Вербальне відображення концептосфери етносу : сучасний стан вивчення проблеми // Мовні і концептуальні картини світу. Збірник наукових праць. №5.- Київ, 2001.- С. 15-22.
3. Казарин В.П. Глобализация и проблема сохранения языкового многообразия современного мира // Русский язык и литература в учебных заведениях. – 2005. - №1-2. – С.2-11.

Лінгвокультурологічні проблеми викладання української мови як іноземної
Бондар Ю.О.

*викладач кафедри мовної підготовки
Запорізького державного медичного університету
м. Запоріжжя, Україна*

Українська освіта поступово виходить на новий рівень міжнародної взаємодії, стає вагомим ґрунтом для становлення міжкультурного діалогу. Останніми роками в Україні збільшується кількість іноземних студентів, зокрема в технічних та медичних ВНЗ.

У іноземних громадян, які приїжджають в Україну на навчання, зазвичай виникають проблеми пов'язані з освоєнням та оволодінням мовними навичками. За словами Висоцької З.І., «однією з найважливіших постає проблема пристосування до регіональної субкультури та її мови» [1: 1]. Це пояснюється тим, що вони знають особливості мови своєї рідної країни чи регіону і при оволодінні іноземною мовою поводяться як «чужі». У наслідок цього виникають нерозуміння та непорозуміння у процесі спілкування. У багатьох наукових працях та навчально-методичній літературі одне з важливих місць посідає лінгвокультурологічний аспект. Важливо враховувати цей аспект

у практичній діяльності викладачів української мови як іноземної тому, що інтерес до нації, її мови, культури, історії, духовних цінностей виникає лише тоді, коли на заняттях студент поступово оволодіває цією інформацією.

На думку дослідників, упровадження в курс «Української мова як іноземної» відомостей з історії та культури певного регіону дозволяє студентів-іноземцям побачити Україну в цілому через її частини – регіон, область, район, місто.

Лінгвокультурологія – це цілісна лінгвістична й культурологічна дисципліна, що досліджує проблему відображення культури в мові.

У викладанні української мови як іноземної можна виділити кілька змістових ліній – мовленнєву, мовну, соціокультурну.

Мовленнєва та мовна змістові лінії передбачають формування комунікативної компетенції іноземців шляхом розвитку й удосконалення умінь в основних видах мовленнєвої діяльності та засвоєння знань про систему української мови.

Соціокультурна змістова лінія передбачає формування соціокультурної компетентності іноземця шляхом створення та розвитку цікавості до українського народу.

На заняттях з української мови викладачі кафедри мовної підготовки Запорізького державного медичного університету використовують тексти та завдання, наочні матеріали, які висвітлюють побут, звичаї і традиції, історичне минуле і сучасне життя Запорізького краю та України в цілому.

У процесі вивчення української мови в контексті «культура – мова» важливим є формування в іноземних студентів лінгвокультурологічної компетентності – одного із базових понять навчання мови.

Лінгвокультурологічна компетентність – це сформованість «розуміння національно-культурної специфіки мовленнєвої поведінки, звичаїв, правил, норм, соціальних умов, ритуалів, соціальних стереотипів народів України, зафіксованих в їхніх мовах і культурах, виховання толерантного ставлення до представників інших народів» [3: 195].

Лінгвокультурологічний підхід до викладання української мови не тільки розкриває необхідність засвоєння мовного матеріалу, а й дає змогу використовувати позамовні, специфічні поняття та категорії, притаманні окремій людині чи народності, оволодіти певними позамовними знаннями, що пов'язані з їх культурою. Адже кожний іноземний студент, що приїхав в Україну з метою навчання, є носієм окремого типу культури, і, насамперед, особистістю з уже сформованою на основі суспільного досвіду картиною світу. Тому в процесі підготовки майбутнього лікаря необхідно враховувати спільні та відмінні риси культур для вибору стилю, стратегій і тактик професійної комунікації.

Тому завдання викладання української мови як іноземної полягає у пропаганді такої взаємодії культур, яка була б найбільш комфортною для становлення вторинної мовно-культурної особистості.

Для цього в процесі навчання української мови як іноземної викладач повинен реалізувати мету і низку завдань, зокрема: сприяти адаптації студентів-іноземців до життя та навчання за умов українськомовного середовища; формувати в іноземців мовленнєву, лінгвістичну, соціокультурну компетенції; забезпечити знання базових понять мови та культури; розвивати вміння міжкультурного спілкування, толерантного ставлення до культур і релігійних переконань інших; виховувати повагу до українського народу, його традицій і цінностей, виховувати культуру спілкування, культуру мислення та культуру поведінки.

Отже, для формування комунікативної, краєзнавчої та лінгвокультурної компетенції у викладанні української мови як іноземної викладач повинен враховувати культурологічний аспект, зокрема регіональний, використовувати різноманітні сучасні методи, технології та підходи у навчальному процесі, що допоможе студентам-іноземцям у оволодінні чужої для них мовою.

Список використаних джерел:

1. Висоцька З.І. Культурологічний аспект у викладанні української мови як іноземної / З.І. Висоцька, Н.А. Ковальська // Матеріали XII Міжнародної науково-практичної

- конференції «Викладання мов у вищих навчальних закладах освіти на сучасному етапі». – Харків: ХНУ ім. В. Н. Каразіна, 2008.
2. Заньковська Г. Д. Лінгвокультурологія у колі суміжних лінгвістичних наук / Г.Д. Заньковська // Наукові записки. Серія «Філологічна». – 2009.– Випуск 11. – С. 35–40.
 3. Музика Т. Є. Лінгвокультурологічний аспект викладання української мови (як іноземної) // Актуальні проблеми філології та перекладознавства. — 2016. - Випуск десятий. – С. 193-196.
 4. Симоненко Т. Лінгвокультурологічний аспект навчання рідної мови / Т. Симоненко // Вивчаємо українську мову та літературу. – 2011. – № 34–36 (290–292) грудень. – С. 2–7.

Культурологические аспекты мотивационного обеспечения процесса обучения иностранных студентов

Бондаренко Л.Н.

старший преподаватель кафедры филологии

*Харьковского национального автомобильно-дорожного университета
г. Харьков, Украина*

Учет иноязычной культуры в процессе обучения иностранных студентов языку страны обучения является неперемным условием и определяющим фактором успешного учебного процесса. Осознание и овладение иностранцами иноязычной культуры страны обучения и ее интерференция с родной языковой культурой – это собственно то, что в методике преподавания принято называть межкультурной компетенцией. В свое время еще А.А. Потебня отмечал тот факт, что сам процесс познания иностранного языка, является процессом сравнения культур через язык [2].

Под межкультурной компетенцией мы понимаем приобщение к культуре, традициям, реалиям страны изучаемого языка в рамках тем, сфер и ситуаций общения, отвечающих опыту, интересам иностранных студентов в условиях межкультурного общения.

За годы независимости в Украине сложилась своя, отличная от других, картина языковой подготовки иностранных студентов, которые приехали получать высшее образование.

Одной из таких отличительных черт подготовки иностранных студентов в украинских заведениях высшего образования является акцентуация внимания на культурологической составляющей и нормах общения, принятых в данной лингвокультурной общности а также и в межкультурной коммуникации.